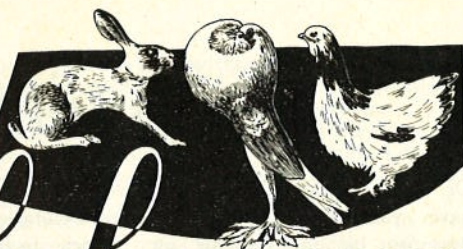

Konijnen-Pluimvee-

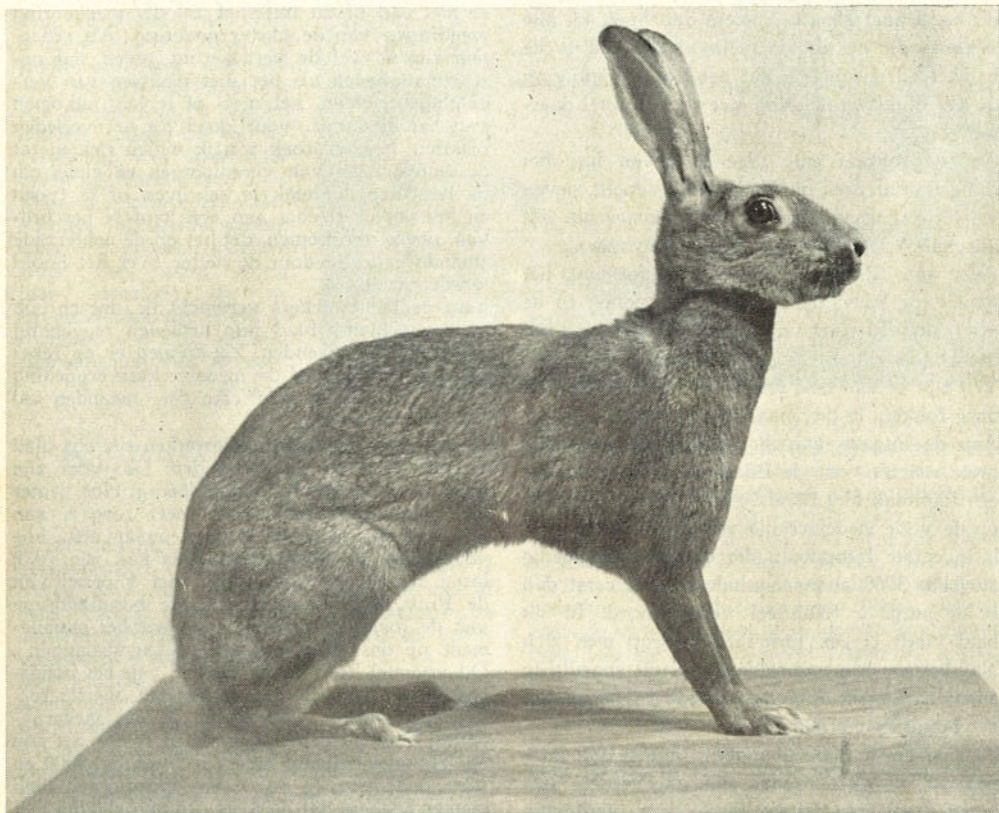
fokkersbelangen

PROEFNUMMER

23 mei 1957

GEILLUSTREERD ORGAAN VOOR KONIJNEN- EN PLUIMVEEFOKKERS
OFFICIEEL ORGAAN VAN DE NEDERLANDSE KONIJNFOKKERSBOND

Bevat tevens alle mededelingen van de Ned. Pluimveefokkers Bond. Verschijnt 2 x p. maand
REDACTIE: Adr. de Cock, Goirkestraat 139, Tilburg, voor artikelen, verenigingsberichten, ingezonden stukken, etc.
ADMINISTRATIE: Kl. van Dijk, P. C. Hooftstraat 100, Haarlem-N. Tel. 0 2500-24425 Postgiro 208115 van de N.K.B.

Deze oude Belgische haas-voedster van J. Kusters te Geldermalsen werd het beste dier op de kampioententoonstelling te Borne en dat is geen wonder ook, want deze haas heeft inderdaad zeer veel goede eigenschappen. De lange smalle hazenkop met goed geplaatst en levendig groot oog, de lange en goed gevormde oren, de goed ontwikkelde halspartij met een voor oude voedster wonderlijk droge keel, het edele dunne beenwerk, het lange lichaam waarbij de buikbelijning evenwijdig loopt aan de ruglijn en tenslotte de goede kleur en de volkomen doorgehaarde pels, welke in de beste conditie verkeerde, al deze onderdelen vormen een geheel, dat als standaardmodel zou kunnen dienen. Een klein foutje maakte de fotograaf, toen hij deze fraai stellende haas „knipte“, door zijn staart te verdonkeremen.

A. d. C.

De legio, gefundeerde, klachten over de uitgave van ons bondsblad Fokkersbelangen dwongen het bondsbestuur uit te zien naar middelen om hierin verbetering te brengen.

De hoofdoorzaak van de miserabele gang van zaken met ons bondsblad is wel het volkomen gebrek aan plichtsgevoel van de huidige uitgever tegenover de abonnee's, die hij te kort doet en tegenover de N.K.B., wiens „goodwill” bij de fokkers, die hij vernietigt en het feit dat de N.K.B. geen enkele invloed heeft bij de uitgave er van.

De weg om tot een definitieve oplossing te komen ligt volgens het bondsbestuur hierin dat de Bond zelf de uitgave van zijn bondsorgaan ter hand gaat nemen. Immers dan heeft hij alle factoren die de uitgave beïnvloeden zelf in de hand. Reden dan ook dat het Bondsbestuur op de a.s. Bondsvergadering met een voorstel daartoe komt.

Om de fokkers enig idee te geven hoe het Bondsbestuur zich dit blad heeft gedacht, geven wij ter kennismaking een proefnummer uit, dat alle aangesloten fokkers zullen ontvangen.

Alles aan dit blad is nieuw. Het formaat, het papier, de letter, de opmaak, de indeling en de afwerking. Met het verschijnen van dit blad wil het bondsbestuur een nieuwe periode in gaan. Wij zijn er dan ook zeker van dat het blad bij onze fokkers in de smaak zal vallen.

Aan de uitgave van dit blad zitten natuurlijk grote risico's voor de Bond, de uitgave vraagt een kapitaal. Het bondsbestuur rekent dan ook op de volle medewerking van alle fokkers. Het is in eerste instantie nodig dat we zo spoedig mogelijk 3000 abonnee's halen, want eerst dan is de uitgave finantieel verantwoord. In dit blad vindt U een formulier waarop men zich als abonnee kan aanmelden. Vul dit spoedig in en stuur het met de verschuldigde f 2,50 op aan het bondssecretariaat.

Zijn de eerste 3000 abonnee's binnen dan kunnen wij direct doorgaan met de verdere uitbouw van het nieuwe blad, door verhoging van het aantal pagina's. Werkt daarom allen mee Uw eigen blad, want in feite is dat zo, op te bouwen tot het beste op het terrein der kleindierteelt.

De Bondsvoorzitter.

Gelukkig! Dat zal de verzuchting zijn, die menig lezer met mij slaakt wanneer hij dit goedverzorgde en keurig uitzierende proefnummer van ons nieuw blad voor zich ziet liggen en daarbij een vergelijking maakt met het oude „Fokkersbelangen”. Ik wil hier niet ingaan op de manier, waarop het blad de laatste tijd werd uitgegeven en verzorgd; ik voel me ook niet gedrongen om de lezers verontschuldigheden daarvoor aan te bieden, want alle onregelmatigheden die hebben plaats gehad liggen volkomen buiten de schuld van bondsbestuur en redactie, die al het mogelijke hebben gedaan om deze te voorkomen. Zo kon het inderdaad niet langer en daarom is het in hoge mate toe te juichen, dat het bondsbestuur het initiatief heeft genomen tot het uitgeven van „Fokkersbelangen” in een nieuw vorm en betere kwaliteit. Wij twijfelen er niet aan of dit initiatief zal de goedkeuring wegdragen van de jaarvergadering. Als redacteur kan ik wel de verzekering geven, dat onregelmatigheden als het niet plaatsnemen van verenigingsberichten, het niet- of te laat uitkomen van het blad enz. voor goed tot het verleden behoren. Een verzoek zou ik willen richten tot de secretarissen van verenigingen en clubs om de berichten duidelijk te schrijven of te typen en het papier slechts aan één kant te beschrijven, om te voorkomen, dat het op de achterzijde staande gedeelte door de zetter over het hoofd wordt gezien.

Van de medewerkers verwacht ik, dat ze ook voor ons nieuw blad hun artikelen regelmatig zullen blijven inzenden. Zij kunnen er op rekenen, dat van nu af de medewerkersvergoeding prompt na afloop van elke drie maanden zal worden uitbetaald.

En nu, laten we allen medewerken om ons blad te verbeteren en uit te breiden. Daarvoor zijn in de eerste plaats abonnees nodig. Hoe groter het aantal abonnees is hoe meer zorg er aan het blad kan worden besteed, maar ook, hoe voordeliger de abonnementsprijs kan zijn. Wij laten in de beschrijvingsbrief het voorstel van de Prov. Afd. Limburg, om de bondsbijdrage van de fokkers te combineren met het abonnement op ons Bondsorgaan „Fokkersbelangen”. Dit voorstel heeft de sympathie van het bondsbestuur en de redactie zou het ten zeerste toejuichen, wanneer dit voorstel op de jaarvergadering zou worden aangenomen, want dat zou een abonnementaal betekenen van ca. 5000 en wat zouden we in dat geval spoedig een blad kunnen hebben, dat de toets der vergelijking met elk ander blad op het gebied van de kleindierteelt kan doorstaan. Dat deze hoop in vervulling moge gaan is de wens van uw

Redacteur.

Bij het verschijnen van het nieuwe blad „Fokkersbelangen”, is het mij een genoegen, een woord van aanbeveling voor ons blad te schrijven.

Een goed bondsorgaan, uitgegeven door onze eigen bonden, is voor de fokkers van onschatbare waarde. Het nieuwe blad, zal een voorbeeld van samenwerking worden van de N.K.B. en N.P.B.

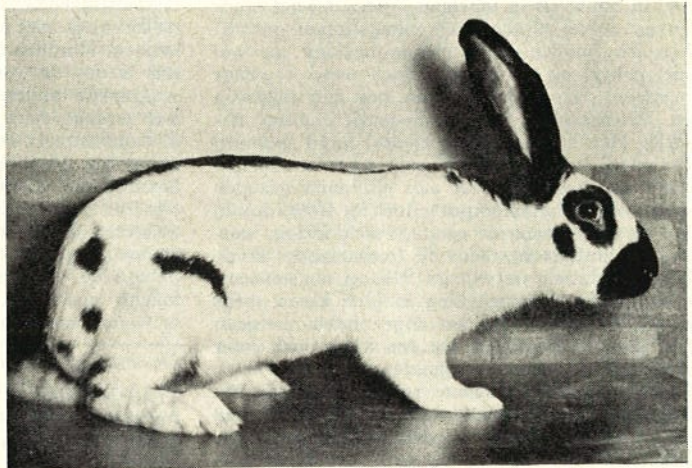
Wij doen een beroep op de H.H. Pluimvee-keurmeesters en deskundigen om te zorgen voor goede copie, voor pluimvee en sierduiven zo dat „Fokkersbelangen” ook het blad wordt, voor de Ned. pluimvee- en sierduivenfokkers.

Dat het „Fokkersbelangen” goed gaat en alle N.P.B.-leden er een abonnement op nemen is de oprechte wens van Uw voorzitter

B. Remeijer.

Deze jonge Lotharinger ram, welke meerdere keren met een hoge onderscheiding werd bekroond heeft behalve een fors type en flinke oorlengte ook een zeer behoorlijke tekening. Als we het voor 't zeggen hadden, zouden we de zijdetekening wat meer naar voren geplaatst willen zien. Maar de Lotharinger, waarop niets valt aan te merken moet nog geboren worden. Deze ram werd vorig jaar kampioen op de kampioententoonstelling te Krimpen a/d Lek en was eigendom van Jac. Mourik.

A. d. C.

DE LOTHARINGER IN AL HAAR GELEDINGEN.

Ik stel mij niet voor in kort bestek een algeheel overzicht van een ras als de Lotharinger te geven, doch zal trachten de lezer een min of meer duidelijk overzicht van het ontstaan — de verdere ontwikkeling — het fokken en vereringswijze te verstrekken.

Het ontstaan.

Reeds lang voor het scheppen van de Lotharinger was in Duitsland een getekend konijnenras bekend, hetwelk in tekening veel overeenkomst vertoonde met de Lotharingsers, n.l. het Duitse Landkonijn, terwijl ook in België een ras bekend was dat min of meer de Lotharingertekening droeg. Een en ander ging natuurlijk gepaard met grote afwijkingen van de hedendaagse- en vereiste tekeningbeelden, terwijl ook de bouw sterke afwijkingen vertoonde met de nu vereiste. Het Duitse Landkonijn was werkelijk een reuzenras, want aan het einde der vorige

eeuw werden al gewichten genoteerd van 12-14 pond, terwijl het Belgische tekeningkonijn in een gewicht van 7—9 pond voorkwam.

Het was dan ook omstreeks het einde der vorige eeuw dat enige fokkers in Westelijk Lotharingen de wens koesterden om van het gewone Landkonijn hetwelk eigenlijk geen sportras was een meer uniform geheel te maken, niet zo direct doelend op een ras voor de sportfok, doch meer om nu eens in deze veel bestreden landstreek een ras te creëren met eigen benaming, hetwelk tevens aan alle eisen voor nutdoeleinden zou voldoen. Met behulp van het Landkonijn met uit België geïmporteerde Reuzenkonijnen en Franse Hangoren, ontstond een nieuw kruisingsras hetwelk in eerste instantie werd gedoopt met de naam Lotharinger Reus. Ik meen dat het hier meer ging om de naam dan wel om het Ras zelve, nemen wij dan ook in aanmerking

dat dit landsdeel in de loop der eeuwen nogal eens door Duitsland en Frankrijk betwist werd en dan weer aan deze en dan weer aan gene werd toegewezen, zo kunnen wij aanvoelen dat de bevolking dezer streek eens naar een zelfstandigheid verlangde wat o.m. tot uiting kwam in naamgeving naar eigen streek. Dat echter het nu nieuw ontstane ras sterke afwijking onderling vertoonde spreekt voor zichzelf. Staande en afhangende oren, kleuren in variaties, type zeer sterk uiteenlopend waren het gevolg. Doch in 1892 werd door de bekende schrijver Otto Grünhaldt in zijn werkje „Billiges Fleisch”, reeds de aandacht op dit nieuwe ras gevestigd. Dat dit geschrevene voorkwam in een werkje over goedkoop vlees, verduidelijkt nogeens dat het ras beschouwd werd als nutras. Dit werkje van Otto Grünhaldt scheen wel bijzonder in de smaak te vallen, althans het kreeg een grote oplage en de fokkers uit Westelijk Lotharingen kregen hierdoor een grote aanvraag naar dieren, het merendeel der aanvragen uit Duitsland, doch ook verscheidene van nabuurlanden. Het moet omstreeks de eeuwwisseling in het middelpunt

der belangstelling hebben gestaan, zo zelfs dat de Lotharinger geen ras voor velen meer was, doch meer een handelsmerk. Uitbuitelij en zwendel waren het gevolg, totdat door verschillende schrijvers in hun respectievelijke bladen, hieraan paal en perk werd gesteld, door het publiek er op te wijzen dat bedrog in het spel was.

Immers veel dieren welke niets met het ras gemeen hadden, werden voor flinke prijzen onder de naam Lotharinger verkocht. Zo ziet men, aan alle geknoei komt een einde en als er dan maar iets goeds uit geboren wordt, dan heeft het gewendel toch doel gehad. In het geval van het Lotharingerkonijn heeft het doel getroffen.

Ontwikkeling van het ras.

Gewaarschuwd door verschillende schrijvers in binnen- en buitenlandse pers, werd de verdere ontwikkeling nu eerst door enige fokkers serieus ter hand genomen met voor ogen een ideaal, zowel in bouw als in tekening. Waar bij het landkonijn zowel vlinder- als wangstippen ontbraken, zo werden deze tekeningbeelden nu wel niet geheel als eis gesteld, doch werd er naar gestreefd deze vast te leggen, ook aan aalstreep en zijdetekening werden zwaardere eisen gesteld. Het heeft wel een tiental jaren geduurd eer men zover was dat men over voldoende materiaal beschikte wat aan minimum gestelde eisen voldeed voor export, doch in 1914, dus in het eerste jaar van de eerste wereldoorlog, werden er in Utrecht reeds 39 Lotharingers in de kooien gebracht, terwijl in 1919 op een gemeenschappelijke tentoonstelling in Den Haag reeds 77 Lotharingers werden ingezonden, hetgeen wel een bewijs is dat het ras kalm doch naar tevredenheid opgang maakte.

Laat ik geen plaatsruimte vragen voor een beschrijving van de bouw en de tekening, ik zou in herhaling treden en ieder rechtgeaard liefhebber is geabonneerd op een sportblad en is tevens in het bezit van de Nederlandse Standaard, waarin alle gegevens vermeld staan. Neen, laat ik mij bepalen bij het fokken en de verervingswijze van het ras.

Fokken en vererving.

Alvorens tot het fokken van het ras over te gaan moet men enigszins bekend wezen met de vererving. Deze gulden regel geldt voor alle rassen doch voor de Lotharinger wel in het bijzonder.

Zo vele fokkers begaan nog steeds de fout elk seizoen maar bloed te verversen, men staart zich blind op die hoogbekroonde rammen van één of andere tentoonstelling, en rammen uit eigen stal, welke het op de tentoonstelling door hun tekening niet zo ver hebben gebracht, worden afgeslacht.

Als regel is dit fout, men komt op deze manier nooit tot een eigen stam. De verervingswijze der Lotharingers berust op intermediaire factoren, d.w.z. een gemiddelde vererving.

Paren wij nu 2 dieren met dezelfde tekening aan elkaar, dan mogen wij niet verwachten dat de nakomelingen dezelfde goede tekening der ouders dragen, doch paren wij een voedster

welke wat schraal in tekening is, aan een ram die volgens de standaard-eisen wel wat te druk en grof getekend is, dan is de kans groot dat de nakomelingen een tekening zullen dragen welke gelegen is tussen beide bovengenoemden, dus de eigenlijke tentoonstellingstekening. Doch stelt U zich nu niet voor dat alle nakomelingen de zuivere tentoonstellingstekening dragen, neen, dan zou de Lotharinger fok geen moeilijkheden opleveren.

Het is natuurlijk een zeker percentage met de goede tekening, b.v. een ten hoogste twee op een nestje van zes stuks, doch als dit bereikt wordt kunnen we dubbel tevreden zijn.

Immers berust de plaatsing der tekening ook voor een groot gedeelte op geluk. Een zijdevlek welke b.v. wat ver naar voren is geplaatst wordt beschouwd als kettingpunt, terwijl een iets te hoog geplaatste wangstip weer aan de oogring zal vastzitten, zie dat zijn alle van die bijkomstigheden welke geluk of pech zijn en welke niets met de verervingswijze uitstaande hebben. Hoofdzaak bij de paring van twee dieren is dat de een in tekening kan aanvullen waarin de ander tekort schiet. Men dient er dus terdege rekening mee te houden dat ook al demonstreert een bepaald dier nu niet direct een prima tekening, hij of zij toch de aanleg kan bezitten die prima tekening te doen vererven. De fokker dient in de eerste plaats dus op de afstamming van zijn dieren te letten, is die afstamming goed, waag het dan gerust eens, ook al zou de tekening van het te gebruiken dier minder goed zijn. Helaas wordt hier maar al te weinig aandacht aan geschonken.

De huidige stand der Lotharingers.

Wat de kwaliteit betreft, weinig klachten, natuurlijk is er nog veel te verbeteren, doch in grote trekken kunnen wij over de dieren welke geshouwd worden wel tevreden zijn, doch aan de bouw dient wel aandacht besteed te worden. Het als minimum gestelde gewicht van 5 kg. wordt bij de meeste dieren maar weinig overschreden, en dat is toch een tekortkoming. Behorend tot de grote rassen moet dit gewicht vooral bij overjarige dieren ook werkelijk als minimum beschouwd kunnen worden, doch zo het nu is, geldt het meer als maximum. Enkele stammen voldoen niet aan de eisen, doch deze enkeling vormt geen regel. Overigens zijn de aantallen te gering, waar de laatste jaren niet meer dan 40 Lotharingers op de Bondstentoonstelling worden ingezonden, tegenover een 10-15 tal jaren geleden 70-80 stuks, moeten wij helaas controleren dat de liefhebberij voor het houden van dit ras tanende is. Wat kan daar nu wel de oorzaak van zijn? Och de oorzaken liggen welhaast voor het grijpen. In de eerste plaats de modernisering van stad en land, waardoor vele liefhebbers genoopt zijn hun liefhebberij prijs te geven, en waar dit niet geheel noodzakelijk is wordt overgegaan tot het houden van kleine of dwerggrassen. Dan vinden we bij de tegenwoordige opgejaagde mens er niet velen meer welke het geduld op kunnen

brengen om dit ras met haar vele teleurstellingen te gaan of te blijven fokken. Een derde factor zou kunnen zijn en deze geldt vooral voor de stadsfokker, de hoge kosten van voederstrooisel enz., terwijl wel als een der voornaamste factoren zal gelden, dat zoals vroeger de jeugd buiten de liefhebberij blijft staan. Jonge mensen welke een plaats in de maatschappij willen veroveren zijn door studie of bijwerk teveel belast, ja zelfs overbelast, zo dat niet aan een liefhebberij gedacht kan worden welke nogal veel tijd vergt. Overigens groeit onze jeugd teveel buiten de natuur op, om veel interesse voor de konijnenliefhebberij te hebben. Het is jammer doch helaas waar. De oudjes zullen het dus nog moeten doen en juist deze zijn het bij welke de meeste volharding te vinden is. En juist volharding moet er wezen voor een succesvolle Lotharingerfok.

Ziet de catalogus van diverse tentoonstellingen maar eens in, zij die in de kopgroep marcheren zijn de volhouders, zij hebben ook de moeilijke beginjaren gehad, doch door hun liefde voor het ras zijn zij volhardend geworden en deze volharding heeft hen geleid tot gunstige resultaten. Het zeer fraaie ras is volharding waard en haar belangen worden mede behartigd door een ijverige Speciaalclub, waarvan het Secretariaat gevestigd is bij de heer B. J. Schoot, v. Spaenstraat 32 te Arnhem. Alle liefhebbers van dit ras bij deze Speciaalclub aangesloten zullen stimulerend werken tot verbetering van het ras en tevens tot meerdere profijt der liefhebberij.

J. Rol.

DE DUITSE ANGORA-FOKKERIJ, SPECIAAL DIE IN SLEESWIJK-HOLSTEIN.

Het is algemeen bekend, dat de Angora-fokkerij in Duitsland een enorme vlucht genomen heeft en er ook economisch verantwoord is. Wanneer u echter denkt, dat men bij onze Oosterburen grote stallen Angorakonijnen zal vinden, dan is dat toch niet juist. Wel worden er Angora's gefokt als bijverdiensde, maar ook dan moet men in de eerste plaats veel liefhebberij voor deze dieren aan de dag leggen om succes te hebben en b.v. niet de totale verdienste gaan delen door 't aantal werkuren om 't uurloon te kunnen vaststellen. Angora's fokken in 't groot bij wijze van beroep komt daar praktisch niet voor, evenmin als bij ons.

Wij hadden tijdens de tentoonstelling in Oldenburg enkele lange gesprekken met vooraanstaande Angora-fokkers, waarbij we vooral van de heer Walter Ohrt, „Obman" (hoofdman) der Angora-fokkers in Sleeswijk-Holstein zeer waardevolle inlichtingen kregen over deze interessante opbrengst gebaseerde fokkerij in dat deel van Duitsland. Volgens de heer Ohrt is men nu 25 jaar bezig met het fokken van op wolopbrengst geteste stamboek-Angora's. Het resultaat van de laatste 10 jaar, toen deze fok-

kerij zover was, dat men prestatie-Angora-tentoonstellingen begon te houden, laat ons in getallen zien welk een vooruitgang het fokken van op opbrengst geconcentreerde Angora's maakt. Men heeft n.l. van alle 10 van deze tentoonstellingen in Sleeswijk-Holstein gehouden, nauwkeurig geregistreerd hoeveel fokkers er hadden ingezonden, hoeveel rammen, hoeveel voedsters, de gemiddelde opbrengst van de ingezonden rammen, van de voedsters en de gemiddelde opbrengst van alle ingezonden dieren. Het resultaat was aldus

	Fokkers	Rammen	Gemiddelde Opbrengst	Voedsters	Gemiddelde Opbrengst	Dieren	Gemiddelde Opbrengst
In '47	22	27	445 Gr	41	467 Gr	68	458 Gr
" '48	22	23	468 Gr	42	479 Gr	65	475 Gr
" '49	20	17	503 Gr	32	542 Gr	49	528 Gr
" '50	23	22	562 Gr	34	572 Gr	56	568 Gr
" '51	31	21	533 Gr	46	554 Gr	67	549 Gr
" '52	52	41	541 Gr	65	569 Gr	106	558 Gr
" '53	52	57	564 Gr	79	599 Gr	134	584 Gr
" '54	31	28	643 Gr	63	670 Gr	91	661 Gr
" '55	48	38	673 Gr	73	700 Gr	111	691 Gr
" '56	41	40	709 Gr	78	754 Gr	118	739 Gr

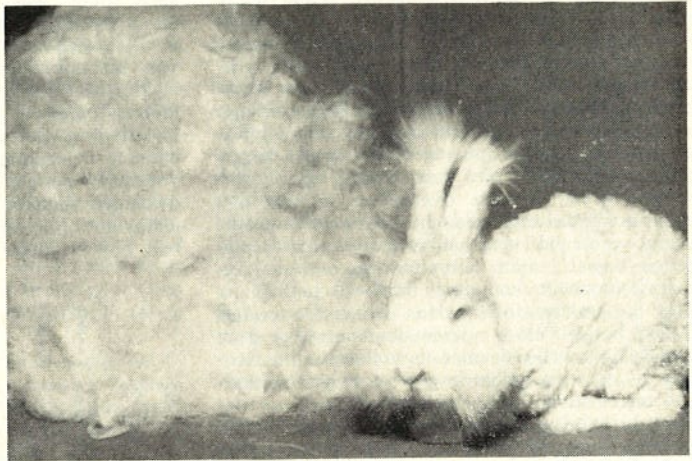
Deze cijfers geven bij aandachtige beschouwing een prachtig beeld van de gestadige en vrij snelle vooruitgang van de opbrengsten van de stamboek-Angora's. Een betere reclame voor 't fokken van Angora's met opbrengstcontrole als deze statistiek is haast niet mogelijk. Maar voor de administratie en controle is 't nodig, dat men de volledige medewerking heeft van voor dit doel geschikte personen, want zowel controle bij het scheren als administratie en registratie moet uiterst nauwkeurig en betrouwbaar geschieden.

De Angora's moeten viermaal per jaar geschooren worden en bij iedere „scheer" moeten twee leden van de vereniging aanwezig zijn voor de weging van de geschooren wol, die uiterst nauwkeurig geschiedt, aangezien het een kwestie van grammen is. De hoofdadministratie berustte in Sleeswijk-Holstein uiteindelijk bij de heer Ohrt, die uit hoofde van z'n beroep uitermate geschikt voor deze baan was. De heer Ohrt is n.l. van beroep inspecteur van 't rundveestamboek, dus iemand die uit hoofde van z'n beroep meer met dit bijltje gehakt heeft en dus als 't ware voor deze baan geknipt was temeer omdat hij zelf een enthousiast en succesvol fokker van stamboek-Angora's is.

De bij de stamboek-controle aangesloten fokkers houden niet meer dan hoogstens 8 fokvoedsters, meestal minder en fokken daar één of 2 nesten bij. Van flinke nesten zijn ze niet bang. Men huldigt daar 't zeer gezonde standpunt, dat een normale voedster toch in staat moet zijn minstens 6 jongen groot te brengen en als 't nodig is ook wel 8.

Wel voert men de jongen van grote nesten, zolang ze bij de voedster verblijven, *apart bij* met

Deze foto toont de pasgeschoren witte Angora-voedster Barbara met haar wolopbrengst. In één jaar tijds leverde zij 1002 gram wol op, de hoogste productie, welke tot nu toe door een Angora werd geleverd. A. d. C.

krachtvoer in een afdeling waar de voedster niet bij kan komen, dus een soort grote nestkast. Een andere methode om de voedster een of tweemaal daags bij de jongen te zetten om ze te laten zuigen, wordt er ook wel toegepast. De voedster heeft dan tussen de zoogtijden 'n volkomen rust en de jongen kunnen gevoerd worden zonder dat de moeder de lekkerste hapjes voor ze opeet.

Tot 2 maanden leeftijd laat men de jongen bij de voedster, dan blijven ze verder tot op 6 maanden rustig thuis, vervolgens gaan ze in beproeving. Als ik de heer Ohrt goed begrepen heb, vaak in een proefstation b.v. in Celle, maar ook als ze thuis beproefd worden, blijven ze een vol jaar in beproeving, wat inhoudt, dat ze 4 maal in dat jaar geschoren worden en naar aanleiding daarvan de wolopbrengst bepaalt. In dat jaar echter mogen de rammen geen voedsters dekken en ook met de voedsters mag al die tijd niet gefokt worden, wat natuurlijk een uitstekende, alhoewel zeer sterk ingrijpende maatregel is. Om deze bepaling doorgevoerd te krijgen moest eerst zeer veel tegenstand van de fokkers overwonnen worden, maar tenslotte werd 't algemeen belang toch ingezien en terecht, want nu weten de fokkers alvorens ze beginnen te fokken, welke rammen en welke voedsters de hoogste wolopbrengst gegeven hebben, dus welke dieren de meeste fokwaarde hebben. Ik meen zelfs dat men niet fokt met voedsters beneden een zekere minimum-wolopbrengst en dat is natuurlijk ook erg verstandig en logisch. Zo zien we, dat men er in Duitsland niet tegenop ziet zeer ingrijpende bepalingen uit te vaardigen, die ten doel hebben tot opbrengstverhoging te komen, want ik noem 't geen kleinigheid de fokkers te dwingen om te wachten tot de voedsters 1½ jaar zijn alvorens er mee te fokken. Ook bepaalt de fokleiding welke rammen gebruikt mogen worden en iedere fokker krijgt zo nodig adviezen wel-

ke ram voor ieder van zijn voedsters geschikt geacht mag worden, dit ook al om al te grote inteelt te voorkomen.

Men is er sedert enige jaren toe overgegaan om alle in 't stamboek ingeschreven Angora's namen te geven. Dit is ook gemakkelijk en overzichtelijk met 't vaststellen van de afstamming en bij de boekhouding en registratie van 't stamboek. Er wordt angstvallig voor gewaakt dat de beste rammen niet al te veel dekken en een maximum aantal voedsters is vastgesteld om die rammen nog even te kunnen bewaren voor een volgend dekseizoen.

Men zoekt 't in wolopbrengstverhoging beslist niet meer in opvoering van de grootte van 't lichaam, daar dit de kwaliteit van de wol niet ten goede komt en gebleken is, dat een nog groter lichaam de wolopbrengst niet beïnvloedt. Wel probeert men dit thans in Rusland met 't Tartaarse konijn, 'n soort reuzen-Angora, verkregen uit kruising van in hoofdzaak Vlaamse Reuzen met Angora's, maar in Duitsland spreekt de kwaliteit van 't produkt een danig woordje mee, daar de wol geheel op kwaliteit wordt uitbetaald.

Op m'n vraag of de Angora's altijd geschoren en nooit geplukt worden, antwoordde de heer Ohrt me, dat steeds geschoren wordt en dat men plukken niet doelmatig achtte.

Wat het soort Angora's betreft, dat is in hoofdzaak bloed van de vanouds Duitse stammen, maar toch vermengd met vele jaren geleden geïmporteerde Engelse dieren. Men is nu zover, dat de heer O. Fehrs te Kiel verleden jaar een dier in beproeving had, de voedster „Barbara", die 1002 gram wol had geleverd, een prestatie waar men in Angora-fokkerskringen natuurlijk geweldig trots op is en terecht. Men vraagt zich hierbij af of 't mogelijk zal blijken, de wolopbrengst nog meer op te voeren. Een foto van de pas geschoren Barbara met de wolopbrengst gaat hierbij.

De voedsters geven gemiddeld iets meer wol dan de rammen, maar ook de ram „Bandit“ gaf reeds 801 gram wol.

Voor de wol is in Duitsland steeds voldoende afzetmogelijkheid. Er is zelfs veel vraag naar dit natuurprodukt en verschillende firma's kopen 't gaarne in onbepaalde hoeveelheden, waarbij ze vlijtig adverteren in de div. vakbladen om maar zoveel mogelijk wol te kunnen aantrekken, wat uiteindelijk allemaal een goede prijs verzekert.

U ziet, dat voor de grote vlucht, die de stamboek-Angora-fokkerij bij onze Oosterburen genomen heeft, wel dergelijk gegronde redenen zijn. De afzetmogelijkheden en de prijs van 't produkt vormen de natuurlijke basis van een zeer gezonde fokkerij en de foktechnische mogelijkheden heeft men er met behulp zowel van de wetenschap als de praktijk grondig uitgebuit.

J. F. Hannema.

DE CHINCHILLA LANIGERA

Wanneer de konijnenliefhebbers onder elkaar spreken over Chinchilla's dan bedoelen ze zonder uitzondering steeds de Chinchilla konijnen. In dit artikelje wil ik U echter een en ander vertellen over de chinchilla; het diertje met zijn kostbare pels, dat in natuurlijke staat leeft in het Andesgebergte in Zuid-Amerika. Het leeft daar op een hoogte van ongeveer 4000 m in natuurlijke en ook wel in door de dieren zelf gegraven holen. Vroeger, voordat de chinchilla in gevangen staat werd gekweekt, werd er zoveel jacht op gemaakt, dat ze op een gegeven moment het uitsterven nabij waren. Het vangen van de dieren geschiedde op ongeveer dezelfde wijze als het fretteren op wilde konijnen. De Indianen gebruikten daarvoor echter geen fret, doch de peruaanse wezel. Deze mensen verstonden namelijk op meesterlijke wijze de kunst die wezel daartoe af te richten. Het ingrijpen van de overheid, door het instellen van een vangverbod, heeft de chinchilla voor een algehele uitsterving behoed.

De wetenschap onderscheidt onder de chinchilla nog 5 verschillende soorten. De meest voorkomende is echter de chinchilla-lanigera en de pels van deze soort is, blijkens onderzoekingen, gedaan in Amerika, ook het meest waardevol voor de bontverwerking.

De eer, de grondslag te hebben gelegd voor de chinchilla fokkerij, komt toe aan de Noord-Amerikaanse mijnningénieur Mathias F. Chapman. In 1918 had men van de Zuid-Amerikaanse regering een vangvergunning nodig en die gold dan alleen voor het vangen van fokdieren. Omstreeks die tijd (1918) trok Chapman met 25 Indiaanse vallenstellers het gebergte in tot op een hoogte van ongeveer 4000 m om enige fokdieren te bemachtigen. Het vangen leverde grote moeilijkheden op, daar de chinchilla's uitgesproken nachtdieren zijn en ook

Een chinchilla-lanigera bij zijn etensbak.

door het feit, dat er nog slechts weinig werden aangetroffen. Het duurde dan ook niet minder dan 5 jaar alvorens het de expeditie lukte er 16 levend te vangen. Om plotselinge temperatuurverwisseling tegen te gaan en daardoor sterfte te voorkomen, werden de dieren met vrij grote tussenpozen telkens in lagere regionen gebracht. Hier gingen verscheiden maanden mee heen. In 1923 passeerde de expeditie de evenaar. De dieren verbleven toen in speciaal daarvoor geconstrueerde kooien waarin zich ook ijs bevond. Grote warmte en ook vocht verdraagt de chinchilla heel slecht. In Inglewood in Californië begon men toen voor het eerst in de geschiedenis met het fokken van chinchilla's. Helaas waren, trots alle genomen voorzorgen, van de 16 gevangen exemplaren er 5 gestorven. De fokkerij begon met 4 vrouwtjes en 7 mannetjes. Men vermoedde toen nog niet, dat deze fokkerij het uitgangspunt zou worden van de nu in Amerika en Canada bloeiende chinchilla-fok.

Chapman stichtte een vennootschap; van de opbrengst der verkochte aandelen financierde hij zijn onderneming. Thans is zijn zoon Reginald C. Chapman bezitter van verschillende grote fokkerijen waar zo ongeveer 6000 dieren worden gehouden. Vooral de laatste 15 jaar heeft zich de fokkerij in Amerika sterk uitgebreid. De fokkers zijn daar in twee organisaties ondergebracht. De eerste vereniging werd in 1936 opgericht en dit is de „National Chinchilla Breeders Association“ (N.C.B.A.). In 1949 scheidden zich verschillende leden van deze vereniging af en stichtten een tweede organisatie, de „Chinchilla Association of America“ (C.A.A.) die veel hogere eisen aan haar leden stelt. Deze zijn o.a. verplicht alle dieren die voor de fok niet geschikt zijn, te doden. Ook in Canada bestaat op dit gebied een vereniging, de „National Chinchilla Breeders of Canada“

(N.C.B.C.) welke ondergeschikt is aan het ministerie van landbouw, dat o.a. toeziet op een zeer strenge toepassing van de stamboekvoering. Alle organisaties zorgen voor de verkoop van de door de leden geogoste vellen. Niet-leden genieten deze service niet, zodat deze zelf een afzetgebied moeten zoeken.

Men schat het aantal levende, in gevangenschap gehouden, chinchilla's op ongeveer 2,5 miljoen en het aantal fokkers op plm. 13000. In Canada zijn die cijfers resp. 100.000 en 2000. In Europa is de fok van chinchilla's nog niet zo erg verbreid. Dit vindt vooral zijn oorzaak in het feit, dat voor een Europeaan de prijzen in verhouding veel hoger liggen dan die in Amerika en Canada waar men met dollars kan betalen. Weliswaar vindt men in Duitsland ook enige fokkerijen waarvan de meest bekende in de „Erste Europäische Polygame Chinchilla-Zucht“ te Frankfurt am Main. Eigenaar hiervan is de heer Harry Reinhardt Eckardt te Darmstadt. Aan de heer Eckardt dank ik ook verschillende gegevens die ik in dit artikelje heb kunnen verwerken. De Duitse fokkers zijn verenigd in de „Chinchilla Vereinigung Deutschlands“ (C.V.D.). Ook in Noorwegen, Engeland en Frankrijk bestaat een dergelijke organisatie, doch deze omvatten slechts een klein deel van de in die landen bestaande fokkerijen. Ook hier in Nederland, namelijk op de Veluwe, bestaat reeds een fokkerij van chinchilla's. Het lichaam van een chinchilla lanigera heeft ongeveer de grootte van een Pool of Kleurdwerg, de pluimstaart is ongeveer 14 cm lang en het haar ongeveer 2 cm. Het haar voelt veel zijdeachtiger aan dan dat van onze konijnen. De dikte van een chinchillahaar bedraagt ongeveer een vijfhonderdste deel van een mensenhaar. De kleur heeft inderdaad veel overeenkomst met die van onze chinchilla konijnen en ook een in de pels geblazen rozet komt daarmee overeen, hoewel de parelwitte ring iets minder helder is; althans bij de weinige dieren waarbij ik dat persoonlijk kon vaststellen.

De dieren worden gehuisvest in kooien die ongeveer 70 cm lang, 40 cm breed en 40 cm hoog zijn. Deze kooien zijn vervaardigd van metaal draad; daar de chinchilla's in nog erger mate dan onze konijnen, knaagdieren zijn. In elke kooi wordt op ongeveer 20 cm hoogte een zitplank aangebracht en dat is de lievelingszitplaats van de chinchilla. In elke kooi behoort een zandbad aanwezig te zijn waarvan de inhoud bestaat uit 70% zand, 29% talk en 1% grafiet. Gewoonlijk past men bij de kooien zogenaamde etagebouw toe; meestal 5 etages hoog. De bodem van elke kooi bestaat ook uit staaldraad waaronder een mestlade. De chinchilla is een zeer zindelijk dier en verspreidt geen onaangename geur. Niettemin is het wenselijk elke dag de mestlade te ledigen en schoon te maken. Het voeren van de dieren geschiedt slechts één keer per dag en wel tegen het vallen van de avond. Het voedsel bestaat uitsluitend uit plantaardige delen. Ze zijn b.v. dol op sinaasappels, rozijnen, vijgen, appels, enz. Ook

Een polygame groep chinchilla-lanigera bestaande uit 1 mannetje en 2 vrouwtjes. De aangebrachte zitplank is de lievelingsplaats voor de chinchilla's. (Foto: Eckardt).

goed lucernehooi wordt door hen geconsumeerd en tevens verschillende knolgewassen en granen. Het zijn geen dure kostgangers daar het voedsel voor één dier per jaar hoogstens 8 à 9 gulden kost.

De draagtijd van een chinchilla-lanigera duurt 111 dagen. Gewoonlijk kan men van elk vrouwtje 2 worpen per jaar verwachten. Een worp bestaat in doorsnee uit 2 jongen die met open ogen en direct geheel behaard ter wereld komen. Een paar uur na de geboorte ondernemen ze reeds een wandeling door de kooi. Na 45 dagen zijn ze in staat zich alleen te redden, doch pas na ongeveer 60 dagen worden ze bij de moeder weggenomen.

Chinchilla's worden gewoonlijk paarsgewijs (monomgaam) gehouden; d.i. 1 mannetje en 1 vrouwtje samen in één kooi. Polygame groepen (1 mannetje en meerdere vrouwtjes) zijn ook mogelijk, doch het samenstellen daarvan stuit nogal op moeilijkheden. Het gelukt alleen aan zeer ervaren fokkers. De enige polygame chinchilla-fokkerij in Europa is die van de heer Eckardt, hiervoren reeds genoemd. Een polygame fokkerij heeft het voordeel dat men met veel minder mannetjes kan volstaan om toch hetzelfde aantal jongen in een bepaald tijdvak te kunnen fokken. Het is in deze (polygame)

(Zie vervolg pag. 13)

Nederlandsche Konijnenfokkers Bond

Oppericht 18 december 1897

Secretaris: K. van Dijk, P. C. Hooftstraat 100, Haarlem
Telefoon 24425 — Postrekening 208115, van de N.K.B.

Verenigings-secretarissen.

In dit nieuwe blad van onze bond, dat aan elke fokker wordt toegezonden, vindt U een aanmeldingsformulier voor het abonnement op het nieuwe Fokkersbelangen. Het blad verschijnt de eerste keer begin Juli. Willen Uw fokkers er zeker van zijn het op tijd te ontvangen zorgt U dan dat de aanmeldingsformulieren tijdig bij ons binnen zijn. Ja, U hebt het goed. De administratie van Fokkersbelangen is in het vervolg bij het Bonds-secretariaat.

De Bonds-secretaris verzorgt de verzending, noteert de abonnee's en daar moeten ook de advertenties aan worden opgegeven. Het abonnementsgeld bedraagt f 2,50 per half jaar bij vooruitbetaling. Het is voor de administratie het gemakkelijkst als alle abonnee's van een vereniging gelijk, via de secretaris gaan. Laat alle secretarissen nu eens hun activiteit tonen. Wekt uw leden op abonnee te worden. Voor de fokkers is er gelegenheid kleine advertenties te plaatsen. De kosten zijn f 2,— voor een advertentie van 100 letters of leestekens. Met de advertentie het verschuldigde bedrag opsturen aan: Kl. van Dijk, P.C. Hooftstraat 100, Haarlem, Giro 208115.

Zeer tot onze spijt is door een misverstand op de laatstverschenen Keurmeesterslijst niet vermeld de heer

Tap B. H., Wognumstr. 110, Den Haag.

De heer Tap behoort tot de C-Keurmeesters met keuringsbevoegdheid voor: Vl. R., Loth., Fr. H.O., Polen en Kl. Dwergen.

Het is belangrijk over een volledige keurmeesterslijst te beschikken, werkt deze dus direct bij, dan kan het niet vergeten worden.

DE BONDSVERGADERING.

Op 10 Juni, dus 2e Pinksterdag houden wij de jaarlijkse Algemene Vergadering te Utrecht in het gebouw van Kunsten en Wetenschappen, Mariaplaats te Utrecht. Aanvang 10.30 uur. Ieder N.K.B. lid is daar welkom. Het bondsbestuur stelt er prijs op als veel verenigingen een waarnemer naar deze belangrijke vergadering sturen.

Wij maken de Prov. afdelingen er opmerkzaam op en ook de speciaalclubs dat alleen degene die de bondsbijdragen betaald hebben stemrecht hebben. Bespaart U een teleurstelling en stuurt ons vóór 25 Mei de contributies op.

DE DRUKWERKCENTRALE.

Uw bond levert alles op drukwerkgebied. Tentoonstellingsaffiches, bedrukt met de tekst die U wenst,
bij 25 stuks à 60 ct per stuk
bij 50 stuks à 50 ct per stuk
bij 100 stuks à 40 ct per stuk.
Ze zijn prachtig gekleurd en zijn opvallend, dus doeltreffend.

Voor Uw tentoonstelling:

Kooikaarten	f 1,10 per 100
Beoordelingskaarten	f 1,25 per 100
Verzendlabels	f 0,75 per 100
Inschrijfbladen	f 1,30 per 100
Kooinummers	f 0,60 per 100
Keurboekjes (gewone)	f 0,75 per st.

Het **nieuwe Keurboekje**, hierin vindt U ook de **kooikaarten** die dan met een doorschrijfblaadje gelijk geschreven worden, voor 54 dieren f 1,— per stuk. Bespaart bij de keuring veel schrijfwerk.
Ereprijsstroken, 1e, 2e en 3e prijs per 100 f 1,25.

DIPLOMA'S, prachtig, geen allemansgoed, per stuk f 1,—.

Wij leveren ook:

Dekbewijzen	f 1,25 per 100 stuks
Convocatiekaarten	f 5,— per 500 stuks
Contributiekaarten	f 1,— per 100 stuks
Tatoueerbloks	f 1,— per stuk

Briefpapier bedrukt met naam der vereniging en het adres der secretaris,

normaal formaat	f 4,50 per 100 vel
	f 8,50 per 250 vel
	f 12,50 per 500 vel
half formaat	f 3,50 per 100 vel
	f 6,— per 250 vel
	f 9,50 per 500 vel

Enveloppen, ook bedrukt met verenigingsnaam en naam secretaris

	f 3,50 per 100 stuks
	f 6,— per 250 stuks
	f 9,50 per 500 stuks

N.K.B. Standaard. De nieuwe standaard, die elke fokker toch moet hebben, ligt klaar. Voor N.K.B. leden tegen de prijs van f 2,— franco thuis. Niet-leden prijs f 2,50. Stuur gelijk met Uw bestelling ook het geld op. Het bespaart kosten.

We hebben nu een andere drukker en garanderen alle drukwerk te leveren binnen 8 dagen na bestelling.

OP ALLE TENTOONSTELLINGEN
natuurlijk:

BEKERS TAKKEN MEDAILLES

van: *Medaillehuis* „**De Witte**”

BROEDERENSTRAAT 41 — DEVENTER

De MOOISTE prijzen tevens de BILLIJKSTE prijzen

Vraagt onze catalogus of offerte

CONDITIE!

Poest's

PRESTATIE!

Wettig gedeponeerd

KONIJNENKORRELS

KLAVERVIERVORM

„HET VOEDER DER KAMPIOENEN”

Vraagt Uw handelaar. Indien ter plaatse niet verkrijgbaar,
wendt U dan rechtstreeks tot Uw N.K.B. of tot:

ROEST's Pluimvee- en Veevoederfabriek N.V.

HEEMSTEDE

Telef. K 2500-38494

Nederlandsche Pluimveefokkers Bond

Secretaris: H. Rompelberg, Eindstraat 5, Amby (L.)
Postrekening 535000

BONDSBERICHTEN.

BESTELLING RINGEN.

De ringen-bestelling gaat naar wens. Laat iedere verenigingssecretaris op elke vergadering een punt op de agenda plaatsen „Bestelling ringen”, dit bespaart porto-kosten en ieder lid heeft op tijd zijn ringen.

Kosten ringen voor hoenders 13 ct, mededingende 7 ct meer.

Kosten ringen sierduiven 15 ct met eigendomsbewijs, mededingende ringen 7 ct meer. We raden onze leden aan alleen ringen te bestellen via de verenigingssecretaris en alleen per giro of postwissel. Vermelding dient te geschieden van ras, bij duiven vedervoetig of kaalbenig, bij kippen groot of kriel. Dus eerst geld zenden aan H. Rompelberg, Eindstraat 5, Amby, giro 535000, wij kunnen niet zoals het afgelopen jaar blijven aandringen om het verschuldigde geld aan ringen los te krijgen.

LEDENLIJSTEN.

Die verenigingen welke hun ledenlijsten nog niet hebben opgezonden aan de betreffende Prov. secretaris, gelieven er voor te zorgen dat dit onmiddellijk zal gebeuren. Voor die verenigingen welke hun contributie voor 1 Juni niet betaald hebben kan geen stem uitgebracht worden op de a.s. Bondsvergadering. De contributie bedraagt f 1,— per lid, f 0,50 voor jeugdleden, plus f 2,50 als verenigingscontributie.

Verspreide leden kunnen zich opgeven aan de Prov. secretaris. Voor de goede orde doen wij U de adressen toekomen van deze secretarissen.

Friesland: R. S. Steensma, Schoolstraat 2, Bergum.

Oost: G. W. Visscher, Berkumstraat 5, Zwolle.

Utrecht: J. Beukers, Hoofdweg 56, Zegveld

N.-Holland: J. G. Damman, Adm. de Ruijterweg 381hs, Amsterdam

Z.-Holland: D. Casteleijn, Kon. Julianastraat 15, Bergambacht.

Zeeland: J. Harinck, Bankertstraat 12, Goes.

N.-Brabant: C. J. Schormans, Kleine Dreef 4, Terheijden.

Limburg: H. Rompelberg, Eindstraat 5, Amby.

TENTOONSTELLINGS-AANVRAGEN.

Verenigingen welke nog geen opgaven hebben verstrekt voor het houden van een tentoonstelling, dienen deze aanvragen zo spoedig mogelijk in te dienen bij hun Prov. Secretaris. Iedere vereniging kan een tentoonstelling organiseren. De bepalingen welke hieraan verbonden zijn zullen aan iedere vereniging bekend gemaakt worden.

LANDELIJKE TENTOONSTELLINGEN.

Door de vereniging „Gouda en Omstreken” te Gouda en door de vereniging „de Eendracht” te Venlo werd een landelijke tentoonstelling aangevraagd voor hoenders en sierduiven. Deze tentoonstellingen zullen in December georganiseerd worden. Laten we van deze tentoonstellingen eens iets groots maken en ieder N.P.B.-lid zende hier enige diertjes naar toe. Onze Bondstentoonstelling wordt gehouden in de R.A.I. te Amsterdam en wel in de derde week van Januari. Ook hier mag geen N.P.B.-lid ontbreken.

BONDSVERGADERING.

Onze Bondsvergadering wordt gehouden op Zaterdag 22 Juni a.s. te Utrecht. Aan elke vereniging is een beschrijvingsbrief verzonden. Mogelijk dat er door adresverandering van secretaris of anderszins een vereniging is die geen beschrijvingsbrief ontvangen heeft. Laat deze een klein berichtje zenden aan de Bondssecretaris en het komt in orde.

Als U deze beschrijvingsbrief goed door gelezen hebt, zult U bemerken dat wij dit jaar 83 leden hebben bij gekregen en 16 verenigingen. Ook ons financieel gedeelte mag er zijn.

Als alle verenigingen nu eens extra hun best deden en daarnaast de N.K.B.-verenigingen eens hun goede wil toonden, om hun vereniging als lid op te geven bij de N.P.B. door middel van een storting van f 2,50 op giro 535000 van de N.P.B. dan kunnen wij binnen afzienbare tijd een Pluimveebond verwachten die er wezen mag.

H. Rompelberg

secr.-penningm.

Speciaalclubs

Nederlandse Zilverclub

Contributie f 2,— per jaar.
Secr.: K. van Dijk, Haarlem.

Nu onze N.K.B. met een nieuw eigen orgaan komt dat aan alle leden is toegezonden wil ik daar een woordje van onze club in vermelden. Aan een nieuwe ledenlijst wordt gewerkt, onze vriend Middelink heeft daarvoor gezorgd, ik kan niet anders doen dan hem daar onze dank voor betuigen. Hij heeft of zal daar een oproep onderaan plaatsen en ik hoop dat alle leden deze zullen invullen en direct opzenden aan mijn adres.

Als we straks in Amsterdam het feest van de N.K.B. vieren moet het mogelijk zijn dat we daar ook goed voor de dag komen, als ieder lid nu eens een klein E.P. gaf krijgen we een vraag-programma dat klinkt als een klok.

Denkt erom dat deze tentoonstelling door velen wordt bezocht en dat we daar een goed figuur moeten slaan.

Hoe staat het met de ledenwinst voor onze club? Kom vrienden doe eens je best, ik weet zeker, met een beetje goede wil kan men slagen.

We hebben nog nodig een 12 leden en de 100 zijn bereikt, dat moet toch mogelijk zijn zou ik zeggen.

Nu de N.K.B. met een eigen orgaan komt dat geregeld verschijnt, zal ik daar ook regelmatig ons clubbericht in plaatsen, daarom is het zaak voor onze leden een abonnement op de krant te nemen, u krijgt dan steeds de juiste voorlichting van goede medewerkers en u leest mijn clubbericht regelmatig.

Doordat de heren Weijmans en Dankelman verhinderd zijn te keuren in Amsterdam heeft uw bestuur besloten de heer Endeman als derde keurmeester te laten optreden.

Uw Secretaris.

Nieuwe Havana, Alaska, Gouwenaar Luchs, Paarlfeh en Beige Club

Secr.-Penningm. P. J. Den Hollander
Leliestraat 45, Middelburg

De ledenlijst 1957 heeft iedereen vanzelf ontvangen; hier was echter op vergeten de heer A. Hoogwerf, Hennepstraat 6 te Utrecht, welke Havana's fokt. Willen de leden deze nog even op hun lijst bijschrijven?

Zoals U allen weet loopt ons clubjaar van 1 Juni tot 31 Mei, en dient de contributie vooruit betaald te worden. Daarom een vriendelijk verzoek, zend mij de contributie à f 2,— even toe, hetzij per postwissel, of op mijn giro no. 53047, want zou ik deze per post moeten laten innen, dan komt er, nu de tarieven der P.T.T. belangrijk verhoogd zijn, f 0,50 bij waar U, noch Uw club wat aan heeft.

Vanzelf heeft ieder het krabbeltje op de ledenlijst gelezen, en ik twijfel er dan ook niet aan, dat iedereen mij bij de contributie ook een ereprijsje zendt! Bij voorbaat hartelijk dank vrienden.

U weet het, elke week 5 cent apart gelegd voor een ereprijs voor Uw club, en U krijgt een ereprijslijst die niet te overtreffen is.

Ook reken ik op Uw aller medewerking betreffende het winnen van nieuwe leden, er zijn nog fokkers genoeg die geen lid zijn van onze club, dus wie brengt de eerste nieuwe leden aan?

De lijst van ereprijzen voor de jubileum-tentoonstelling der N.K.B. welke alléén te winnen zijn door onze leden, wordt te zijner tijd ook in Fokkersbelangen bekend gemaakt, neem daarom een abonnement op dit mooie blad en U blijft met alles betreffende onze mooie sport, en Uw club op de hoogte.

Uw Secretaris.

FOKKERTJES

KOOIENVERHUUR „Eendracht” Venlo. Onze 450 kooien zijn geheel gerestaureerd. Huurprijs 20 ct. per kooi. Inlichtingen bij C. v. Went, v. Postelstr. 110, Venlo.

TE KOOP: 1-1 Nut-Angora's 1956, beide opgenomen in het Stamboek, no. 57002 en 57003; N.K.B. no. 72060. Johan Loovers, Robaardstraat 60, Hoogeveen.

HOLLANDERFOKKERS. De oude Hollanderclub van 1920 heeft bijna 100 leden. Laat U als lid noteren en maak daarvoor het honderdtal vol. Aanmelding aan onderstaand adres: Secretaris-penningmeester: R. Bouwknegt, Kerkedennen 4, te Borne.

Hebt U iets te verkopen, te ruilen, een Fokkertje zoekt een gegadigde voor U! Een advertentie van 100 letters voor f 2,—.

Uitsluitend insturen aan Kl. van Dijk, P. C. Hooftstraat 100, Haarlem-N. Voor max. 100 letters en/of leestekens bedraagt de prijs f 2,—, welk bedrag bij vooruitbetaling moet worden voldaan, door storting of overmaking op giro 208115 van de N.K.B.

Inzenden voor de 14e en de laatste van elke maand. Alleen van aangesloten leden worden Fokkertjes opgenomen.

Een van de weinige chinchillamantels die op de wereld voorhanden zijn. In totaal werden hier 231 velletjes aan verwekt. Prijs ongeveer f 225.000.

(Foto: Eckardt)

fokkerij blijkbaar nodig dat het mannetje minstens een jaar ouder is dan de vrouwtjes. Deze laatste worden bij het mannetje gebracht wanneer ze 3 à 4 maanden oud zijn. Vooraf heeft het mannetje ongeveer een maand alleen in de kooi doorgebracht om de omgeving te kunnen verkennen. Het is zaak dat de samengebrachte dieren in kleur geheel overeenstemmen want ook onder de chinchilla's treft men nog verschillende kleurnuances aan. Noodzakelijk is dat de vrouwtjes elke week worden gewogen om beter te kunnen vaststellen of ze drachtig zijn. Kort voor het werpen neemt men de vrouwtjes uit de gemeenschappelijke kooi en plaatst ze elk apart in kooien die aan het gemeenschappelijk verblijf grenzen. Het apart zetten tegen de tijd van het werpen is om verongelukken van de jongen te voorkomen. Zijn de jongen ongeveer 2 maanden oud, dan kan de moeder weer in het gemeenschappelijk verblijf worden terug gebracht. Na een paar weken kunnen dan de jongen met andere van dezelfde leeftijd worden samengebracht.

Ik denk niet, dat door deze beschrijving konijnenfokkers hun fokkerij zullen vervangen door een chinchilla-fokkerij en wel om verschillende redenen. De aanschaf van fokdieren is nogal kostbaar daar men voor b.v. een fokpaar met 2 jongen (1-1) nog ongeveer 2300 gulden moet betalen en dit is dan nog de laagste note-

ring. Bovendien zijn de kooien lang niet goedkoop. Verder zou het m.i. noodzakelijk zijn dat een aspirant-fokker eerst geruime tijd in een bestaande fokkerij in de leer gaat om de knepen van het vak te leren. In ons land lijkt mij de Veluwe de meest geschikte plaats om eventueel een fokkerij op te richten; doch ik durf het om de grote risico die er aan is verbonden, niemand aan te raden. Zou het iemand durven riskeren en hij heeft succes, dan zit er wel een ruime verdienste in, daar de gefokte dieren altijd ook een flinke prijs opbrengen.

Voor een damesmantel van chinchillabont zijn ongeveer 220 velletjes nodig en deze moeten uit duizenden worden uitgezocht om gelijkmatige kleur te verkrijgen. Mede daardoor is zo'n mantel dan ook schrikbarend duur. De prijs loopt zo ongeveer om de f 225000. Voor zover bekend, zijn er tot nu toe slechts 9 mantels van chinchillabont verkocht. Er zijn er wel een paar meer vervaardigd, doch deze dienen uitsluitend als demonstratiemateriaal.

W. Wassink.

CAVIA COBAYA

Bij een feestelijke gelegenheid en nieuwe kennismakingen past het ons om in het beste jasje te verschijnen en zo komt ook ter gelegenheid van het uitkomen van ons blad in een nieuw keurslijf de cavia onder zijn officiële Latijnse naam acte de présence geven.

Laten wij in dit nummer, dat velen in handen zullen krijgen allereerst de cavia eens voorstellen op onderstaande foto.

Oh, zult U zeggen, die diertjes heb ik wel meer gezien, dat zijn marmotjes. Dan geven wij U gelijk en zeggen dat dit inderdaad de dier-

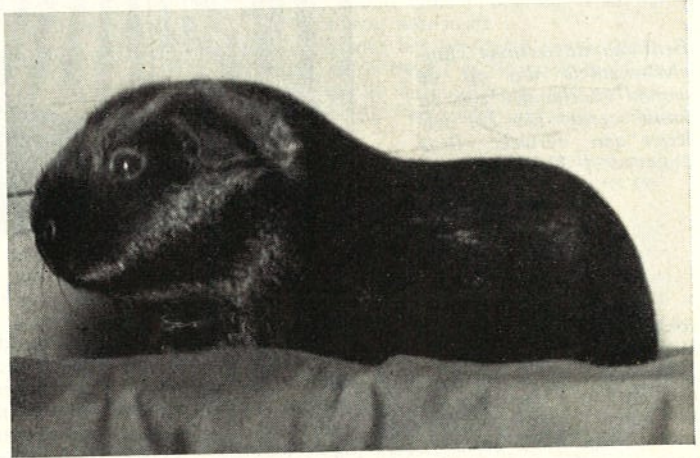
geleken veel op de marmot en de jeugd, van minder draagkrachtige ouders zag er een middel in om met deze soort „marmotjes” meer voordelen uit hun bedelpraktijken te halen, onder het zingen van een alom bekend liedje.

Deze dieren, onze cavia's, bleken van enorm groot nut te zijn en daarnaast een prachtobject voor sportfokkers om hun liefhebberij te kunnen uitoefenen.

Vele kleurslagen ontstonden en de lichaamsvorm werd enorm verbeterd. Verschillende prominente fokkers verpanden hun hart aan deze diersoort en de sport vierde hoogtij. Totdat de laatste wereldoorlog een spaak in het wiel stak en de liefhebberij zakte af tot vrijwel nihil,

Zwarte gladharige cavia beer, welke de caviafokkers gerust als voorbeeld kunnen nemen. Men heeft het inderdaad reeds ver weten te brengen in de veredeling van de cavia. Wij zouden bij deze beer kunnen wijzen op de brede snuitpartij, de goedgevulde kaken, de ruimte tussen de ogen, de fraai gevormde en gedragen oortjes en vooral ook op de brede goedgevulde schoft. De oogjes zijn goed geplaatst en worden goed open gedragen. Dat het diertje in de beste pelsconditie verkeert, toont de glans, die op de foto duidelijk te zien is.

A. d. C.

tjes zijn die men marmotjes noemt. In werkelijkheid zijn marmotten heel andere dieren, die in de Europese gebergten nog in het wild voorkomen. Volksgroepen, uit Zuidelijke landen, die 's zomers met orgels en andere instrumenten naar onze streken trokken, om daarmee aan de kost te komen brachten wel zo'n marmot mede, die ze in hun land goedkoper konden bemachtigen dan bijvoorbeeld een aap, om hun vertoningen met levend materiaal op te luisteren. Door het uiterlijk van de marmot hadden ze wel wat succes, maar het Alpen-dier was zeer slaperig van aard en als het wat kouder werd begon hij maar vast aan zijn winterslaap. Door zeelieden meegebrachte diertjes, die hier inburgerden onder de naam guinese biggetjes, qui betekent Indiaan, dus indiaanse biggetjes,

waardoor bijna alle goed fokmateriaal verloren ging.

Na de oorlog echter kwamen er weer fokkers, die de liefhebberij ter hand namen, goed materiaal uit Engeland importeerden en zich verenigden in een actieve Speciaalclub van de N.K.B. waarvan het Secretariaat in handen is van de heer G. van Oosterhout Jr., Fagelstraat 34hs, Amsterdam-West.

Zij stellen zich voor de kwaliteit van de cavia op steeds hoger peil te brengen en van hun caviafokkersrelaties een vriendenkring van sportmakkers te maken, waarin nog velen welkom zijn, die op redelijke wijze aan diermateriaal geholpen kunnen worden.

J. Roobol.

ONZE LICHT BRAHMA'S

Tot een der fraaiste rassen, van onze rashouders behoren zeer zeker onze Brahma's. Een goede toom Brahma's is een lust voor het oog, die, bekoring heeft, ook voor leken.

Om goede dieren in dit ras te fokken, is niet gemakkelijk. Immers naast de eisen die aan de raskwaliteiten gesteld worden, spelen ook de condities bij dit ras een grote rol. Een Brahma die in zijn raskwaliteiten prima is, doch een sterk beschadigde voetbevedering heeft, zal nooit geen hoog predicaat behalen. Het is van het grootste belang de dieren in een ruim, fris en zeer droog hok te plaatsen, met veel zon. Om de voetbevedering in prima staat te houden, is het gewenst, zeer kort strooisel te ge-

Licht Brahma haan jong, 1e ZZG op de bondstentoonstelling te Arnhem. Eig. B. Remeyer te Gouda. — De Brahma behoort tot de zwaarste hoenderrassen en een ieder die een toom van deze geweldige hoenders onder ogen krijgt, komt onder de indruk. Het is een uitgesproken sportras en een uitstekend ras voor de echte dierenvriend, want deze kippen zijn erg mak en zeer aanhankelijk aan hun baas. In 't bijgaande artikel staat, dat men over ruime hokken moet beschikken en inderdaad kan men deze grote dieren niet in een klein hok huisvesten, maar dat ze meer ruimte nodig hebben dan een licht ras zoals b.v. de Leghorn, moet men toch niet veronderstellen. Het tegendeel is eerder waar, juist de lichtere beweeglijke rassen hebben behoefte aan ruimte, terwijl deze rustige zware hoenders in dit opzicht niet zulke hoge eisen stellen.

A. d. C.

bruiken, bij voorkeur kaf of turfmoelm. De productie is behoorlijk, het ei is behoorlijk, van grootte ongeveer 65 gram, en licht bruin van kleur.

De opfok der kuikens verloopt vlot en geeft, mits men ze goed verzorgt, geen enkele moeilijkheid.

Nu zullen we de eisen die aan onze licht Brahma's gesteld worden, eens nader onder de loupe nemen.

Het type is groot, grof en diep, met een goede grove kop, waarop geplaatst een goed gevormde erwtenkam. Het oog is levendig en fel, vooral niet flets. De bevedering is los. De halstekening mag zowel bij de hanen als hennen, niet doorgeslagen zijn. Goed getekende vleugels en staart vormen een moeilijk punt, doch zijn zeer belangrijk. Rug en zadel zijn zuiver wit, liefst zonder crème, wat zwart in onder dons is niet zo erg, het zijn vaak de best getekende vogels. De voetbevedering is goed vol, met beste volle gierhakken, welke soepel moeten aanvoelen, zonder grote dikke pennen. Ook de middenteen moet bevederd zijn.

Het voetstuk bij onze Brahma's vormt naast het type een belangrijk onderdeel, bij de beoordeling van dit fraaie ras.

Als wij zo de Brahma's op de grote tentoonstelling in ons land eens bezien, dan valt het op, dat enkele uitzonderingen daargelaten het type bij vele dieren te klein is en de koppen te fijn. Toch zijn er enkele dieren, die in alles prima zijn, zodat wij met dit ras zeker tegen de beste dieren uit het buitenland kunnen concurreren. Jammer is het, dat zo weinig fokkers zich met dit ras bezig houden.

Het is geen ras voor de beginneling en men moet over ruime hokken beschikken.

Vooraf bij oudere dieren is het van groot belang, er op te letten, dat ze niet te vet worden. Zeer veel groen, en prima ochtendvoer is hoogst belangrijk.

B. Remeijer.

NEURENBERGER ZWALUWEN.

Vrienden een nieuwe Lente, een nieuw geluid zegt het spreekwoord en inderdaad gij ziet het in onze organisatie wordt dit bewaarheid.

De N.K.B. en N.P.B. zetten ons een nieuw orgaan voor wat er wezen mag en o.i. in veel aantrekkelijker vorm als voorheen.

Hier blijkt al weer uit dat de hoofdbesturen en besturen der bonden altijd weer voor u werken. Ook wij van onze kant laten ons niet onbetuigd en zullen ons beste beentje voorzetten om u onder de redactie van de welbekende hoofdredacteur Adr. de Cock frisse artikelenreeksen te brengen om uwe kennis op kleindiergebied te verrijken.

Wij beginnen dan in dit nummer met een ras het welk wij weliswaar meermalen onder de

loupe namen, doch waar zoveel van te vertellen is dat wij nog lang niet aan het einde van ons latijn zijn.

De Neurenberger Zwaluwduiven vrienden zijn niet alleen een zeer uitzonderlijk ras, doch het is een prachtig fokproduct aan welker vervolmaking eeuwen gewerkt is.

Hebt gij wel eens duiven met zo'n bijzondere tekening gezien, daarbij zo diep gekleurd en in zo'n fiere houding?

Heus wij hebben zeer vele duivenrassen die stuk voor stuk mooi zijn te noemen en tot de verbeelding spreken, maar haast nooit zag men zoveel goede hoedanigheden in één ras verenigd.

Neurenberger Zwaluwen stammen uit Zuid-Duitsland en natuurlijk hoofdzakelijk (de naam zegt het al) uit Neurenberg, de stad die ons ook bekend is om het buitengewoon mooie speelgoed dat daar voor uw kinderen gefabriceerd wordt.

Dezelfde fantasie en vasthoudendheid die men daar al eeuwen betrachtte bij het fabriceren van dit uitzonderlijke speelgoed deed ook deze mensen een duivenras vormen dat ook uitzonderlijk is.

De houding der vogels is die van een enigszins forse gerekte veldduif doch is zo fier dat het opvallend is.

Nooit ziet men een zwaluwduif die suffend in elkaar zit zodra gij het hok nadert. Alles aan de vogel trilt van vitaliteit en zodra gij een verkeerde beweging maakt gaat de gehele collectie vogels op de wieken bij vrije uitvlucht.

Hier dus geen gedegeneerd ras, doch een prachtig vitaal vogeltje.

Van de spitse snavel die juist bij de vogel past is bij de zwarten enkel de bovensnavel gekleurd evenals bij de blauwen en blauwgehamerden en bij de roden en gelen hoornkleurig, zowel onder als boven.

De smalle licht gewelfde enigszins gerekte kop vertoont niet alleen een fraai gebogen lijn, doch is geheel gekleurd waarvan de afscheiding precies midden door het oog loopt.

Tegen het achterhoofd loopt een schelpkap die tamelijk laag aangezet is en mooi gelijk aan beide zijden verloopt en beslist wit moet zijn. Dit breekt de strakke afscheiding der koptekening, doch werkt in 't minst niet storend.

Integendeel dit geeft een zeer leuk effect.

Wat nu de verdere tekening betreft zijn ze zeer bijzonder getekend op de vleugels. Hiervan is dan ook de naam afgeleid want inderdaad is juist het gekleurde gedeelte der vleugels gevormd gelijk de vleugel der Zwaluwen. Deze tekening komt practisch in de duivenwereld niet voor.

Nog een typische bijzonderheid is dat deze vogels onder de vleugels ter hoogte van het achterlichaam vethoudende buisjes bezitten welke zorgen dat de glans van het gevederde intens blijft.

Ontbreken deze buisjes die men in Duitsland Schmalzkielen noemt dan is de vogel practisch waardeloos voor de fok, doch mag men haar

Neurenberger Zwaluw, zwart, doffer jong, welke op de laatste bondstentoonstelling te Arnhem 1e ZGG behaalde. Eig. K. F. v. Tatenhove te Sluis. Deze vogel toont het juiste type, is bijzonder fraai van tekening en heeft een intens zwarte kleur. Wie zou niet onder de bekoring komen van zulk een subliem staaltje van fokkerskunst.

A. d. C.

ook niet hoog bekronen, want het is een der hoofdrassenmerken, en zeer terecht, want vogels gefokt uit twee dieren waar de Schmalzkielen zouden ontbreken hebben een dofte grauwe kleur terwijl ze anders altijd diep glanzend zijn. Hoe deze Schmalzkielen ontstaan zijn is ons niet bekend.

O.i. komt dit doordat de vogels oorspronkelijk in de buurt van veel water verkeerden en behoevde hen dit voor een verdrinkingsdood indien zij in het water terecht kwamen. Immers bij eenden, ganzen en zwanen vindt men ook dergelijke vethoudende klieren.

Men vindt de zwaluwduiven in geel, rood, zwart, blauw met zwarte banden of ook wel zonder banden, blauwgehamerden, leverkleurig en zilverblauwe met en zonder banden.

De grondkleur is dus rein-wit en enkel de kop is, evenals bij de helmduif, gekleurd. Verder de vleugels slechts voor de onderste helft en de voetbevedering die eer kort dan lang is, doch flink bevederd.

Zij zijn weliswaar niet vertrouwelijk en tamelijk schuw, doch hun verzorger kennen zij op een prik.

Broeden doen zij uitstekend mits men ze maar niet te veel hindert en het liefst op een donkere plaats.

Vliegen kunnen zij geweldig en ook zij scheren gelijk een zwaluw door de lucht. Zo ziet men hen en zo zijn zij ver weg, meest laag over de huizen scherende.

Hun oriënteringsvermogen is echter goed, dus hebt gij ze eenmaal uitgewend dan blijven zij ook en laten zich niet gauw bij anderen vangen. Al met al een vogeltje dat het in het hok en in de tentoonstellingskooi prima doet en waar men plezier van kan beleven.

J. v. d. Voorën.

NEDERLANDSE SABELPOOT KRIELEN.

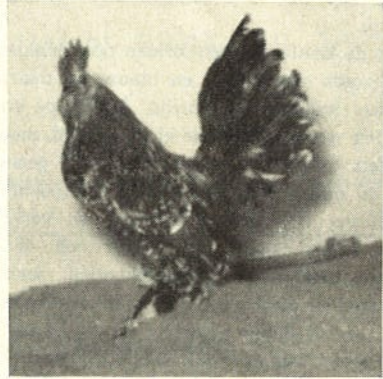
Onder de Nederlandse krielrassen hebben de sabelpootjes steeds een voorname plaats ingenomen en met recht, want het type, dat enigszins van de normale hoendervorm afwijkt, de krachtig bevederde voet en de sterk ontwikkelde gierhak verlenen deze parmantige diertjes een bijzondere aantrekkelijkheid. Wanneer men het haantje als een kleine dragonder achter zijn hennetjes ziet aanmarcheren, dan komt men onwillekeurig onder de indruk van dat aardige tafereeltje. Geen wonder dan ook, dat deze krielen op de tentoonstelling sterk de aandacht trekken van het publiek, want behalve hun pittig voorkomen zijn er kleurslagen onder dit krielras, die door hun kontrastrijkheid wel de aandacht moeten trekken.

Sabelpootkrielen zijn kleine kortgedrongen diertjes met opwaarts gedragen staart. De beenstand mag niet te hoog zijn, terwijl de vleugels straf neerhangend gedragen moeten worden. De borst volgt de lijn van een cirkel en de hals wordt flink naar achteren gehouden. Het type vormt een voornaam onderdeel bij de beoordeling van het ras en een diertje kan veel van zijn gratie verliezen, wanneer de beenstand te hoog is, de staart te laag gedragen wordt, de hals te lang is of niet voldoende achterwaarts gedragen wordt. Men moet aan houding en type dan ook de grootste aandacht schenken, zowel bij de beoordeling als ook bij de samenstelling van het foktoempje.

Het meest gefokt en zonder twijfel het mooiste onder de Sabelpootkrielen is het roodbonte kleurras. Wie van een contrastrijke kleurenmengeling houdt, kan aan de roodbonte Sabelpootjes zijn hart ophalen. De grondkleur is zuiver okergeel en mag dus niet te licht en evenmin te donker (rood) zijn. De veren aan kop, hals, vleugels, romp en zadel vertonen aan het

einde een zwarte vlek, die uitloopt in een lancetvormige witte punt. Ook voor hals en zadelbehang van de haan geldt hetzelfde voorschrift. Daardoor lijkt het alsof er sneeuwvlokjes zijn neergedaald op het okerleurige dons, waarbij de zwarte toepen het geheel nog een levendiger aanzien geven. Hoe gelijkmatiger deze witte spikkeling over het gehele lichaam verdeeld is, hoe fraaier en hoe waardevoller het dier.

Op de schilden van de vleugels bevinden zich vanzelfsprekend geen witte stippen, omdat zich daar ook geen veerpunten bevinden, maar aan de voorkant van het schild ziet men een regelmatig gevormde witte band, die het geheel van de tekening nog verfraait. Vroeger werd dit kleurslag ook wel geëxposeerd onder de naam „Mille Fleurs” en „porcelijnkleurig”. De eerste

Oude roodbonte Sabelpoot krielhaan 1e ZG op de bondstentoonstelling te Arnhem.

Eig.: K. v. Beem te Drumpt bij Tiel.

Zeer goed is het type van dit fijn getekende haantje; regelmatig zijn de witte vlokjes over het lichaam verdeeld. Alleen op de staart kon de tekening regelmatigiger zijn.

A. d. C.

benaming is nog algemeen van toepassing in Frankrijk, terwijl in Engeland en in Duitsland de laatste benaming wordt gebruikt. De staartveren zijn zwart met witte punt; de lange sikkels van de haan mogen maar even boven de andere staartveren uitkomen. Gebogen sikkelveren, zoals we die bij vele andere hoendersoorten aantreffen, zouden dit ras absoluut misstaan. In het algemeen en dit geldt voor alle bonte kleurslagen — worden de dieren het tweede jaar lichter, d.w.z. het wit treedt sterker op de voor-

grond en exemplaren, die als jong dier een goede kleurverdeling laten zien, zullen in de regel als overjarig dier te licht zijn. Daarentegen kunnen jonge dieren, waarbij nog weinig wit valt waar te nemen, als overjarig dier juist een zeer goede kleurverdeling laten zien.

Naast roodbont kennen we het blauwbonte kleurslag, waarbij het kleurencontrast minder sprekend is. De zwarte veertoppen, die bij het roodbonte kleurslag groenglanzend zijn, lijken bij blauwbont meer grijs, terwijl het okergeel is vervangen door een zachtere crème-gele kleur. Toch heeft ook deze kleurmengeling haar bijzondere aantrekkelijkheid, reden waarom ook dit kleurslag nog vrij veel aanhangers telt. Wat de tekening betreft gelden dezelfde voorschriften als voor de roodbonte en andere bonte kleurslagen, zoals zwart-wit en rood-wit gepareld. Het komt vooral aan op een regelmatige verdeling van de witte stippen over het gehele lichaam.

Naast de bonte soorten komen ook éénkleurige voor, zoals wit, zwart en blauw en daarnaast ook wel koekoek en patrijs. Aan type en bevedering worden dezelfde eisen gesteld, mogelijk nog iets zwaardere, daar het altijd gemakkelijker is om éénkleurige dieren te fokken, dan een zuiver regelmatige tekening te verkrijgen bij de bonte kleurslagen. Maar ook de éénkleurige hebben hun moeilijkheden, want de witte moeten hagelwit, de zwarte groenglanzend zwart en de blauwe zuiver egaal blauw van kleur zijn. Over koekoek en patrijskleur behoef ik niet verder uit te wijden. Het is voldoende bekend, hoe moeilijk het is om bij koekoek een heldere streping en bij partijs de juiste nuance met zachte fijne pepering bij de hennetjes te verkrijgen. Maar moeilijkheden zijn er om te overwinnen en juist het moeilijk te bereiken ideaal vormt de grootste prikkel voor de echte liefhebber.

A. d. C.

NEDERLANDSE PLUIMVEEBOND AFD. ZUID-HOLLAND.

Aan uw verzoek wil ik gaarne voldoen en het is mij dan een groot genoegen om in dit nieuwe blad onder oude naam enige regels te schrijven tot onze vrienden van de kleindiersport. Hiermede heb ik in het bijzonder op het

oog, de sierduiven- en kippenhouders, die onze gelederen versterken in de provincie Zuid-Holland.

Onze N.P.B., die de kinderschoenen begint te ontgroeien, moet nog groter worden. Het jaar 1956 gaf weer een stijging te zien en sloot af met 500 leden en 65 verenigingen en 1 speciaalclub.

Wij zijn wel tevreden met deze vooruitgang, doch niet voldaan. Er kunnen en moeten meer leden uit de diverse afdelingen komen. Vooral wij, die één van de grootste provincies van Nederland vertegenwoordigen, moeten laten zien, wat wij kunnen.

De contributie is zodanig gesteld, dat dit toch geen bezwaar kan zijn. In onze gelederen zijn de laatste maanden prominente fokkers gekomen met een keur van dieren om van te water-tanden, zodat wij, (zoals wij nog al eens hoorden), niet meer bang behoeven te zijn om zonder concurrentie op een tentoonstelling te zitten. Tevens zijn er weer enige keurmeesters tot ons overgekomen, terwijl wij met enige anderen in onderhandeling zijn, die zich tot ons aangetrokken gevoelen.

„Alle begin is moeilijk”, zegt het spreekwoord en baanbrekend werk te verrichten valt niet mee, dit geldt ook onze organisatie de N.P.B. We moeten er echter komen, daarom roep ik eenieder op, tracht in naaste omgeving en op uw vergaderingen propaganda te maken voor onze bond.

Sloot 1956 af met 500 leden, 1957 moet 1.000 leden tellen en dat kan met ieders hulp.

Vooral de grote plaatsen in onze provincie geven te weinig leden door. Kom pluimveeliefhebbers, zetten jullie de schouders er eens onder, wij weten zeker dat het lukt. Gouda, het hart van Holland zal het voorbeeld geven en is nu reeds over het dubbele aantal leden voor de N.P.B. van vorig jaar heen.

Laat het parool zijn:

1.000 Leden voor de N.P.B.

Hieraan werken we allen mee.

Uw voorzitter N.P.B. afd. Zuid-Holland,

Th. C. van der Linden.

Door de diverse voorwoorden, de vele cliché's en de ruimte benodigd voor het aanmeldingsformulier, was het noodzakelijk dit proefnummer uit te breiden tot 20 pagina's. Om onjuiste voorstelling omtrent de omvang van „Fokkersbelangen” te voorkomen wijzen wij erop dat de normale uitvoering 16 pagina's telt.

De mogelijkheid tot uitbreiding blijft natuurlijk altijd aanwezig, en als alle fokkers zich abonneren zal dit ideaal zelfs spoedig bereikt zijn. Een reden temeer om de bon op de achterpagina direct in te vullen en op te sturen!

Om van prompte verschijning verzekerd te zijn is het noodzakelijk dat iedereen in alle opzichten meewerkt. Tekst voor artikelen, ev. met foto's, clubberichten en mededelingen dienen voor de 14e of voor de laatste van elke maand bij de redactie te zijn om in het eerstvolgende nummer opgenomen te kunnen worden.

*

Ook advertenties en Fokkertjes moeten voor de 14e of de laatste bij de Bondssecretaris zijn, met de betaling, om tijdig opgenomen te kunnen worden. Mogen wij op aller medewerking rekenen?

„FOKKERSBELANGEN” wordt gedrukt door

DRUKKERIJ VAN SPIJK TE VENLO

SLOTERBEEKSTRAAT 50 TEL. 04700 - 3582

Bekers - Medailles

**Lauwerkransen - Lauwertakken, Standaards
en alle mogelijke prijzen voor Uw**

TENTOONSTELLINGEN

Diverse artikelen met afbeeldingen
van de diverse konijnen, pluimvee-
en duivenrassen in **GEKLEURD EMAILLE**

UITSLUITEND verkrijgbaar bij het van ouds bekende adres:

J. C. Vermeulen

Marialaan 72 HALFWEG (N.H.) Tel. 02907-307

Gevestigd sinds 1921. Leverancier van de N.K.B.

Onderstaand biljet ingevuld opzenden aan :

N.K.B.-Secretaris KL. VAN DIJK

P. C. Hoofdstraat 100

HAARLEM-N.

Fl. 2.50 Abonnementsgeld storten op giro 208115.

Om er zeker van te zijn vanaf het begin alle nummers te ontvangen kunt U het beste het biljet spoedig insturen.

Vul het volledig in, schrijf duidelijk, liefst blokletters, het is van belang dat het blad op de juiste plaats komt.

VOLLEDIG INVULLEN

DUIDELIJK SCHRIJVEN

Ondergetekende geeft zich, tot wederopzegging, op als abonnee op „Fokkersbelangen“. Het abonneementsgeld ad fl. 2.50 voor het 2e halfjaar 1957 gaat heden per giro aan U af.

Naam :

Straat :

Woonplaats :

Post :